

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Lukášem Míšou, advokátem se sídlem Martinkova 854/5, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/3787/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/391/2015/4S-VYK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/3787/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/391/2015/4S-VYK **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Účastníkům **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce Mgr. Lukáše Míši, advokáta se sídlem Martinkova 854/5, 602 00 Brno, **se určuje** částkou 7.865 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/3787/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/391/2015/4S-VYK bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Třebíč (dále též „úřad práce“) ze dne 19. 3. 2015, č. j. 15892/2015/TRE, jímž nebyla přiznána žalobci dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu jednorázového výdaje s uvedením, že ho nelze považovat za osobu v hmotné nouzi, neboť neuvedl konkrétní adresu a místo jeho skutečného pobytu a úřad práce nemohl ověřit jeho celkové sociální a majetkové poměry, uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 25. 8. 2015 blanketní žalobu s tím, že je krácen na svých právech a zároveň požádal o ustanovení zástupce pro řízení. Dne 11. 9. 2015 doplnil blanketní podání s tím, že bytovou otázku nemá vyřešenou, dříve přebýval v dřevěné chatrči bez elektrické energie vody a WC, což se odrazilo na zhoršení zdravotního stavu s trvalými následky. Měsíční výdaje na domácnost, tj. výši nájemného poplatku za užívání bytu nebyl schopen vyčíslit, neboť bydlí různě (v poskytnutém vozidle, zřídka u známých i přátel). Nemá žádné smlouvy o stavebním spoření, pojištění, připojištění a jiné pravidelné platby. Náklady na jídlo a ošacení nebyl schopen vyčíslit, neboť mu pomáhají různé osoby. Jeho zdravotní stav je neuspokojivý, trpí těžkou poruchou statiky a dynamiky páteře s omezenou hybností páteře a tělesného aparátu, s totálním selháním imunitního systému a s poruchou zažívacího traktu. Je rozvedený, žije sám, nedisponuje žádným bankovním účtem, několik let je veden jako uchazeč o zaměstnání. Bez stálého bydlení je téměř více jak sedm let. Byl poživitelem dávky – příspěvku na živobytí, který mu byl od července roku 2013 odejmut, je zcela bez finančních prostředků.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 22 A 53/2015-28 byla žalobci ustanovena pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu Mgr. Vlasta Svobodová, advokátka se sídlem Karlovo náměstí 15/9, 674 01 Třebíč.

Usnesením tohoto soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 22 A 53/2015-40 byla žaloba odmítnuta (výrok I.) a ustanovená advokátka byla zproštěna povinnosti zastupovat žalobce v předmětném řízení (výrok II.). Dále bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.). na základě kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Ads 61/2016-62 (dále též „NSS“) bylo usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 22 A 53/2015-40 ve výrocích I. a IV. zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve zbytku byla kasační stížnost zamítnuta. Usnesením NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 2 Ads 61/2016-43 byl ustanoven žalobci zástupcem Mgr. Lukáš Míša, advokát se sídlem Martinkova 854/5, 602 00 Brno, s tím, že vztah zastoupení mezi žalobcem a ustanoveným zástupcem nadále trvá, tzn. neomezuje trvání zastoupení pouze na dobu řízení o kasační stížnosti, což je v souladu i se zásadou procesní ekonomie. Ostatně je i praktické, že v dalším řízení bude vystupovat v postavení zástupce žalobce advokát, který je s jeho věcí již obeznámen.

Soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu posoudil dvě podání žalobce ze dne 8. 9. 2015 a 29. 9. 2015, jež jsou založena v soudním spise, byť podání ze dne 29. 9. 2015 označil žalobce ke spisu 33 A 45/2015. Jedná se však o podání, která dokládá žalobce i v dalších jeho právních věcech, např. ve spisu zn. 22 A 51/2015, 22 A 52/2015 nebo 22 A 56/2015. Obě uvedená podání soud posoudil v tom smyslu, zda alespoň v základních rysech neobsahují žalobní body a doznal ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j.

4 As 3/2008-78, že byt jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že z učiněných podání žalobce jsou seznatelné skutkové děje a okolnosti, o něž žalobce opíral žalobní námitky, a které považoval za relevantní k jím tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí, tudíž, že se jedná o včasné doplnění žaloby, která byla ještě upřesněna právním zástupcem žalobce podáním ze dne 11. 8. 2016, v němž zdůraznil, že žalobce popsal pravdivě okolnosti ohledně místa jeho aktuálního skutečného pobytu ve vyjádření ze dne 19. 1. 2015, které se však ve spise nenachází. Není tedy pravdou, že by záměrně místo svého skutečného pobytu nesdělil. Úřad práce měl tak učinit místní šetření dle skutečností popsaných žalobcem, což však neučinil. Navíc žalobce ani nebyl vyzván v průběhu řízení k tomu, aby doplnil zcela zásadní tvrzení o místě skutečného pobytu, ve spise na rozdíl od jiných správních spisů týkajících se dalších dávek hmotné nouze absentuje podklad pro závěr žalovaného o výzvě k doložení skutečného bydliště, o telefonickém či jiném podání čtyř žádostí o mimořádnou okamžitou pomoc a dále, že měl být žalobce informován o tom, že nelze vyhovět postoupení jeho žádosti z důvodu vhodnosti. Žalobce podal řádnou žádost, úřad práce však vydal rozhodnutí, aniž by se snažil k dané věci přistoupit jakkoliv individualizovaně a zohlednit specifika dané věci. Pokud správní orgán chtěl vyhovět žalobcově žádosti a považovat jej za osobu bez přístřeší, u níž by nevyžadoval splnění podmínky sdělení přesného pobytu, měl učinit místní šetření dle skutečností popsaných žalobcem, případně se s ním snažit spojit tak, aby zjistil místo pobytu žalobce v danou chvíli. Úřad práce však na místo toho na ověření místa pobytu žalobce zcela rezignoval a vydal zamítavé rozhodnutí, v němž uvedl, že žalobce místo svého skutečného pobytu již od roku 2013 záměrně nesděluje. Takový postup je však nezákonný, jelikož nemá oporu ve spisu a dále je založen na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V závěru svého rozhodnutí žalovaný vysvětlil, proč žalobce nevyrozuměl o právu seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. Pominul ale tvrzení jmenovaného, že bez právní pomoci není schopen porozumět rozhodnutí úřadu práce a o věci rozhodovat, aniž by odvolání obsahovalo konkrétní věcný odvolací bod, pouze na základě blanketního odvolání. Žalovaný měl však v tomto případě žalobce vyrozumět před vydáním rozhodnutí, že hodlá bez dalšího rozhodnout, aby byl jeho postup pro žalobce srozumitelný a předvídatelný, tedy aby žalobce věděl, že má poslední možnost doplnit své odvolání o věcné vyjádření. Navrhl proto, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného i úřadu práce bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 19. 9. 2016 popsal genezi vývoje postupu správního orgánu, kdy řízení žalobce bylo zahájeno na základě jeho žádosti o příspěvek – mimořádnou okamžitou pomoc podanou dne 29. 12. 2014. Žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá, že dne 28. 11. 2014 sdělil žalobce telefonicky správnímu orgánu, že podává čtyři žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc, a to žádost o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení sociálním vyloučením, z důvodu újmy na zdraví, dále pak mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu jednorázového výdaje k uhrazení cestovného k nařízeným soudním jednáním, popř. cestovného k návštěvě soudů za účelem nahlížení do spisu a o úhradu poštovného a nákladů na tisk a kopírování a mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu poplatku za svoz komunálního odpadu za rok 2013 a 2014. Výzvou ze dne 10. 12. 2014 byl žalobce vyzván, aby všechny avizované žádosti včetně žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu jednorázového výdaje (doručeno dne 3. 12. 2014) podal na tiskopisu předepsaném Ministerstvem práce a sociálních věcí a pro vyhodnocení nároku na dávku doložil údaje o jeho celkových majetkových a sociálních poměrech včetně informace o jeho současném bydlišti. Byl poučen, že tyto skutečnosti je povinen doložit do 8 dnů ode dne oznámení výzvy, tj. do dne 30. 12. 2014. Žádost o dávku za uvedené období

podal žalobce na tiskopisu dne 29. 12. 2014. Žádal o vyplacení částky za svoz komunálního odpadu za období roku 2013, 2014 a 2015. Uvedl, že je trvale hlášen na adrese, doručovací adresu má na adrese: a jako skutečný pobyt uvedl „různě jinde i dle nájemní smlouvy“. Dne 19. 1. 2015 doložil úřadu práce písemné vyjádření, ve kterém žádal o provedení místního šetření. Adresu skutečného pobytu neuvedl. Dle jeho vyjádření v důsledku neposkytování dávek pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení), je osobou bez přístřeší a v současné době přebývá ve vypůjčeném vozidle. Zpravidla se zdržuje silnice č. 351, 399, 396, 52 nebo čerpacích stanic pohonných hmot na této trase. Dne 21. 1. 2015 vyrozuměl úřad práce žalobce o tom, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci žádosti o přiznání předmětné dávky (doručeno dne 4. 2. 2015). Dne 20. 3. 2015 vydal úřad práce rozhodnutí o nepřiznání mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, dne 15. 4. 2015 podal žalobce včasné odvolání. V odvolání zároveň uvedl, že se chce seznámit s podklady a písemně se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí o podaném odvolání, žádal zároveň, aby byl vyzván k doplnění odvolání a poskytnuta mu dostatečná lhůta k provedení tohoto úkonu zároveň s ohledem na vyhledání právní pomoci advokátní kanceláří, tedy do doby vyřešení otázky zástupce. Žalovaný bez dalšího ve věci rozhodl dne 10. 6. 2015.

Na základě výše uvedeného navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o mimořádnou okamžitou pomoc podanou dne 29. 12. 2014, příloha žalobce k žádosti o dávku za měsíc prosinec 2014 z důvodu nezbytného jednorázového výdaje, úhrada poplatku svozu odpadu za rok 2013, 2014 a 2015, vyrozumění účastníka správního řízení ze dne 29. 1. 2015 s tím, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci žádosti, a to ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne oznámení tohoto vyrozumění (doručeno žalobci dne 16. 2. 2015), rozhodnutí úřadu práce ze dne 19. 3. 2015, č. j. 158922015/TRE, sp. zn. UP/276236/2014/HN, jímž nebyla uvedena dávka jmenovanému přiznána, odvolání žalobce doručené dne 15. 3. 2015 a rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/3787/15/9S-VYK, sp. zn. SZ/391/2015/4S-VYK, které je předmětem soudního přezkumu.

Soudní jednání ve věci se konalo dne 10. 8. 2017. Žalobce se k jednání nedostavil, jeho neúčast byla řádně omluvena přítomným právním zástupcem. Žalovaný neúčast při jednání omluvil písemně dne 7. 8. 2017, nenavrhl odročení jednání. Z vyjádření právního zástupce žalobce vyplynulo, že správní orgány nedostatečným způsobem zohlednily skutkové okolnosti uváděné žalobcem. Argumenty, o něž opíral zástupce žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí, byly shodné s argumenty uvedenými v doplnění žaloby ze dne 11. 8. 2016. Z předkládací zprávy úřadu práce vyplynulo, že pouze z důvodu hospodárnosti žalobci výzvu před podáním předmětné žádosti neodeslali. Správní orgán nerefletoval na žalobcovy stížnosti v této věci a pouze paušálně odkázal na probíhající řízení. Vzhledem k nedostatečně vedenému správnímu spisu, z něhož nelze ověřit skutkový stav věci, i dalším námitkám vadných právních závěrů, které jsou rozvedeny v doplnění žaloby ze dne 11. 8. 2016, trval na zrušení napadeného rozhodnutí, taktéž i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Soud při svém rozhodování vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Přednostně se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“* Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem*

stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Důvod, pro který krajský soud v předmětné věci zrušil napadené rozhodnutí, je dán nezákonným postupem správního orgánu, jímž argumentoval i žalobce.

Podle § 69 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů řízení o přiznání dávky se zahajuje na základě písemné žádosti osoby, není-li dále stanoveno jinak (§70), podané příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi na tiskopisu předepsaném ministerstvem.

Správní řízení je možné zahájit na žádost nebo z moci úřední. Ze zvláštních zákonů vyplývá, zda zahájení řízení je v rukou účastníka řízení, vychází-li se tedy ze zásady dispoziční, nebo zda je zahajuje správní orgán na základě zásady oficiality. V případě § 69 se jedná pouze o řízení zahajované na žádost, tedy řízení o žádosti. Žádost vyjadřuje aktivní přístup účastníka k řízení. Pro zahájení řízení o žádosti je rozhodující časový okamžik, kdy byla **žádost doručena** orgánu, který je věcně a místně příslušný. V daném případě žádost o mimořádnou okamžitou pomoc sepsanou dne 22. 12. 2014 podal žalobce dne 29. 12. 2014. Žádost o zahájení řízení je nutné považovat za podání ve smyslu § 37 správního řádu. V případě žalobce uvedená žádost podaná na předepsaném tiskopisu obsahuje vyplněné údaje o jeho stavu (rozvedený), uvedení trvalého pobytu na adrese, doručovací adresu na adrese

Z § 45 odst. 2 správního řádu vyplývá, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64). Výzva k odstranění vad tedy může být správním orgánem podána teprve poté, co mu byla doručena předmětná žádost. V nyní projednávané věci však na rozdíl od dalších žádostí žalobce o dávku hmotné nouze ve správním spise absentuje podklad pro závěr žalovaného uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podklad o výzvě k doložení skutečného bydliště, o telefonickém či jiném podání a není ani zřejmé, v jakém řízení byla vydána výzva z 10. 12. 2014 a jak bylo toto řízení vůbec zahájeno. Rovněž ve spise se nenachází ani vyjádření žalobce ze dne 19. 1. 2015, v němž žádal o provedení místního šetření tak, jak blíže rozvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za tohoto stavu pak odůvodnění napadeného rozhodnutí není odrazem skutkového stavu věci a nemá oporu v listinných podkladech evidovaných ve správním spise. Úřad práce tak vydal rozhodnutí, aniž by se snažil k dané věci přistoupit jakkoliv individualizovaně a zohlednit specifika dané věci. Za tohoto stavu je tedy jeho rozhodnutí nesprávné a nezákonné. Připouští-li soud nestandardní způsob jednání žalobce i v řadě jiných případů, neospravedlňuje tím správní orgán z porušování procesních pravidel zakotvených ve správním řádu ve shora naznačeném směru. Je třeba připustit, že žalobce popsal pravdivě okolnosti ohledně místa jeho aktuálního skutečného pobytu, což vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně z žalobcova písemného vyjádření ze dne 19. 1. 2015, ačkoliv ve správním spise se nenachází. Nechtěl-li úřad práce žalobcovy žádosti vyhovět bez dalšího a považoval žalobce za osobu bez přístřeší, u nějž by nevyžadoval splnění podmínky sdělení přesného pobytu, měl učinit místní šetření dle skutečností popsaných žalobcem, případně se s ním snažit spojit tak, aby zjistil místo pobytu žalobce v danou chvíli. Úřad práce však na tento postup rezignoval, výsledkem bylo vydání zamítavého rozhodnutí, v němž uvedl, že žalobce místo svého skutečného pobytu již od roku 2013 záměrně nesděluje. Z uvedeného vyplývá, že správní postup je nezákonný, jelikož nemá oporu ve spise a je založen na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Rovněž ze spisu

nevyplývá, že by žalobce byl poučen o tom, že adresa místa skutečného pobytu je rozhodující skutečností pro stanovení nároku na dávku a její výši. Jestliže správní orgán připouští, že žalobce dne 19. 1. 2015 svou žádost doplnil a uvedl místo svého pobytu, a to dle skutečnosti, splnil tak svou povinnost podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o hmotné nouzi, což však žalovaný přešel bez jakéhokoliv posouzení. Tímto žalovaný zatížil své rozhodnutí právní vadou mající vliv na zákonnost.

Rovněž správní orgán nechal bez povšimnutí, že žalobce v odvolání uvedl, že bez právní pomoci není schopen porozumět rozhodnutí úřadu práce, přesto žalovaný ve věci rozhodoval, aniž by odvolání obsahovalo konkrétní věcný odvolací bod.

Na základě výše uvedeného soud shledal vážné pochybení v procesním postupu správního orgánu I. stupně, které nebylo zhojeno ani rozhodnutím žalovaného, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 správního řádu). V dalším řízení žalovaný bude postupovat v souladu s vytýkanými vadami, které odstraní tak, aby procesní režim dle platného právního předpisu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a § 69 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů) byl řádně aplikován (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.

Žalobci byl v řízení soudního přezkumu ustanoven advokátem Mgr. Lukáš Míša, se sídlem Martinkova 854/5, 602 00 Brno, na základě usnesení NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 2 Ads 61/2016-43, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s.ř.s.). Soud proto určil odměnu jmenovanému advokátovi, a to za 5 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 5. 2016, nahlížení do spisu u Krajského soudu v Brně dne 1. 8. 2016, písemné doplnění žaloby ze dne 11. 8. 2016 a účast u jednání u Krajského soudu v Brně dne 10. 8. 2017) po 1.000 Kč, tj. 5.000 Kč dle § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a paušální částku náhrady hotových výdajů 5x 300 Kč, tj. 1.500 Kč dle § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtena podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 citovaného zákona činí 1.365 Kč. Celková částka 7.865 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 10. srpna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová